Lieve familie en vrienden,
lieve mama Fatima en papa Daan,

het voelt een beetje onwerkelijk om hier te staan en iets te zeggen over twee mensen die ik elke dag meemaak.
Jullie kennen hen als dochter en zoon, als zus en vriend, als collega misschien.
Ik ken hen als thuis.

Ik weet nog precies hoe ik leerde wat “wij” bij ons betekent.
Niet op een groot moment, maar op zo’n ochtend waarop alles nog slaperig is.
Pannenkoeken in pyjama, drie borden op tafel, stroop die nét te hard uit de fles loopt.
Mama die lacht en zegt: “We beginnen met één per persoon, daarna zien we wel.”
Papa die er nog eentje in de pan gooit omdat hij het toch niet kan laten.
Dat is onze stijl.
Niet praten over grootsheid.
Doen wat telt.

Jullie hebben elkaar ontmoet op de spoedeisende hulp, in nachtdiensten die de tijd doen vervagen.
Waar anderen woorden tekortkomen, vonden jullie elkaar in blikken, in grapjes die de spanning breken, in handen die doen wat nodig is.
Mama, jij met je zachte kracht die geen twijfel duldt als het moet.
Papa, jij met je nuchterheid die de kamer aardt en je humor die precies op tijd komt.
Samen waren jullie eerst collega’s, toen teamgenoten, en steeds meer: een paar.
Geen poëzie op papier, maar ritme in de werkelijkheid.
Ik heb dat ritme mogen horen, van dichtbij.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl
En dan die eerste vakantie, kamperen in de Ardennen.
Geen luxe, wel tijd.
Ik was er nog niet, maar ik ken het verhaal uit jullie stemmen.
De verhalen gaan niet over perfecte foto's, maar over lachen om natte sokken, om een gaspit die zijn eigen wil had, om het eenvoudige plezier van brood, kaas en een uitzicht dat je dwingt om even stil te zijn.
Zo begon jullie "samen-repertoire": niet groter maken, maar verdiepen.

Na achttien maanden samenwonen in Haarlem.
Jullie zijn niet in dat huis getrokken om erin te verdwijnen, maar om het tot een plek te maken waar mensen graag aanwaaien.
De keuken als anker.
Geuren die zich vastzetten in je geheugen.
Koken voor vrienden tot het te laat is en dat niemand dat erg vindt.
Dat is waar ik jullie het meest in herken: in hoe je de deur open laat voor anderen en er zelf beter van wordt.

Musea op zaterdagen.
Niet om alles te weten, maar omdat kijken jullie anders laat praten.
Een lang gesprek dat begint bij een schilderij en eindigt bij "Wat eten we straks?"
En dan die eindeloze fietstochten, niks heroïsch, gewoon blijven trappen, wind die soms meewerkt en soms niet.
Jullie zijn goed in "gewoon blijven gaan".
En net zo goed in niets: twee boeken, één bank, een pot thee die zachtjes stoomt, stilte die niet leeg is.

En dan Marrakech.
De verloving met familie erbij.
Geen eenzaam moment op een bergtop, maar precies zoals jullie zijn: in het midden van mensen.
Kleuren, stemmen, handen die je vasthouden als je ja zegt.
Twee werelden die allang geen tegenover meer zijn.

Het is zó jullie om een stap vooruit te zetten met iedereen die jullie dragen.
Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl
Vandaag zie ik dat weer, in deze zaal vol gezichten die iets van jullie meedragen en iets aan jullie geven.
Onze familie, jullie families, twee geschiedenissen die elkaar niet hoeven te overschreeuwen om samen iets nieuws te maken.

Mama, jouw empathie heeft ons huis gevuld met zachtheid die nooit week is.
Je ziet wie er tegenover je zit, ook als diegene zich verstopt achter stilte of grapjes.
Je beweegt snel, praat snel, lacht snel, en tegelijk neem je de tijd voor wat er echt toe doet.
Ik heb van jou geleerd dat aandacht geen luxe is, maar een keuze.

Papa, jouw nuchterheid is geen koud water, het is helder water.
Je zet dingen neer zoals ze zijn, zonder poespas, en dat is veiliger dan alle beloften bij elkaar.
En dan die humor.
Als je lacht, schuifelt spanning een stukje opzij.
Je herinnert ons eraan dat licht ook stevig kan zijn.

Samen zijn jullie mijn voorbeeld.
Jullie laten zien dat liefde geen eindbestemming is, maar een werkwoord dat je steeds opnieuw vervoegt.
In een hand op een rug bij een slechte dag.
In een appje met een foto van een theeglas: “Ben bijna thuis.”
In het geduld om een meningsverschil niet te willen winnen, maar te willen begrijpen.
In de keuze om te blijven leren van elkaar, zelfs als je denkt dat je de ander al door en door kent.

Ik heb jullie ruzie zien maken.
Niet luid, niet lelijk, maar echt.
Geen toneel.
En ik heb gezien hoe jullie daarna de afwas doen, niet als straf, maar als brug.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl

Dat leerde mij misschien wel het belangrijkste: liefde is niet spectaculair, maar betrouwbaar.
Ze kraakt soms, maar ze breekt niet, als je elke dag een spijker bijslaat.

Zeven jaar is lang en kort tegelijk.
Lang genoeg om patronen te vormen.
Kort genoeg om nog vol plannen te zitten.
Jullie plannen klinken vaak als een zaterdag: iets lekkers koken, ergens heen, iemand uitnodigen, en als het regent, boeken en thee.
Dat is niet klein.
Dat is rijk.

Vandaag, aan dit diner, proeven we het allemaal een beetje.
De smaken van twee keukens die elkaar niet uitwissen, maar aanvullen.
De ritmes van twee families die elkaar nieuwsgierig aankijken en denken: ja, dit klopt.
Een ceremonie waarin iedereen zich herkent, omdat er ruimte is.
Ruimte voor stilte, voor lachen, voor handen die elkaar vinden.
Dat is ook jullie handschrift.

Wat ik jullie wens, is niet origineel, en dat hoeft ook niet.
Ik wens jullie voortzetting.
Dat wat werkt, blijft werken, en dat wat schuurt, jullie richting geeft.
Ik wens jullie morgens waarop de thee nét te sterk is en dat niemand het erg vindt.
Ik wens jullie avonden waarop het gesprek een andere bocht neemt dan je dacht, en dat je meebuigt en denkt: mooi zo.
Ik wens jullie moed om sorry te zeggen vóórdat het moet.
En ik wens jullie humor die blijft, ook als het even donker is.

Voor mij zijn jullie geen sprookje.
Gelukkig niet.
Sprookjes zijn van papier.
Jullie zijn van huid en adem, van thuiskomen en weer weggaan, van zorgen en

vieren.
Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl
Van alles waar je handen aan vuil worden.
Juist daardoor blijven jullie schoon.

Als zoon kan ik niets mooiers vragen dan ouders die elkaars mens zijn.
Jullie tonen mij elke dag dat liefde niet één taal spreekt, maar dat de vertaling hem zit in kleine daden.
Een jas omhangen.
Een bord doorduwen met “neem jij de laatste.”
Een grap halverwege een traan.
Ik draag dat mee.
En ik beloof plechtig dat ik die pannenkoeken-traditie blijf verdedigen, ook als iemand zegt dat het niet “avondeten” is.

Mama, papa, bedankt dat ik jullie van zo dichtbij mag zien.
Dank dat jullie mij niet buiten jullie verhaal houden, maar me leren hoe je het schrijft.
Jullie hebben nooit geprobeerd perfect te zijn.
Jullie hebben geprobeerd eerlijk te zijn.
En dat is precies waarom dit werkt.

Mag ik jullie, lieve familie en vrienden, vragen om even jullie glazen te pakken.
Voor wie champagne heeft, voor wie muntthee heeft, of wat dan ook dat vanavond bij je past.
Laten we heffen op Fatima en Daan:
op zeven jaar die smaak maken voor de jaren die komen,
op een huis dat vol blijft, met mensen, met geur, met stilte,
op liefde die niet schreeuwt, maar wel overal hoorbaar is.

Op mijn moeder en mijn vader.
Moge jullie dagen licht zijn, jullie nachten zacht,
en jullie “wij” steeds weer een plek waar iedereen thuis mag komen.

Proost.

Deze toespraak is gemaakt met trouwredes.nl Beantwoord een paar vragen en genereer je eigen gepersonaliseerde toespraak nu optrouwredes.nl
Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl